

Good luck, Arendssoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Good luck, Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1964

© P. Nowee, 1964

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1029 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1143 0 (hardback)

ISBN 978 90 499 1089 1 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Bezoek van ver

Het regende. Nee, niet zo maar een buitje waar de natuur in deze tijd van het jaar gewoonlijk naar snakte. Zestien dagen en zestien nachten lang stortten de wolken miljoenen liters water over het land van Arizona. Kleine beekjes waren aangezwollen tot kolkende stromen, die het water nauwelijks konden verwerken. De machtige Gila-rivier was buiten haar oevers getreden en had honderden vierkante kilometers land onder water gezet. De malse weiden waren veranderd in onafzienbare modderpoelen, waarin het vee soms meer dan een decimeter wegzakte. De meeste koeien hadden dan ook een toevlucht gezocht op de heuvels, waar zij nog vaste grond onder de poten hadden en waar het gras nog niet verrot was.

Op de S-ranch heerste een vrede rust. Bob Stanhope, onze lezers beter bekend als Arendsoog, droogde zijn kleren bij het haardvuur. Zijn zus Ann stond bij het raam en staarde naar de troosteloze wereld.

‘Wat een ellende,’ zuchtte zij, terwijl zij zich omdraaide en naar het vuur liep. ‘Ik word doodziek van dat in-huis-zitten.’

‘Wat let je om eruit te gaan,’ lachte haar broer. ‘Je wilt toch niet zeggen, dat je bang bent van dat beetje regen...’

‘Een beetje, noemt hij dat! Het is een complete zondvloed...’ protesteerde Ann. ‘Wie in dit weer naar buiten gaat is niet goed snik!’ Ze stak haar tong uit en wees veelbetekenend naar de natte plunje van haar broer.

‘Lieve kind, luister naar je grote broer,’ antwoordde Arendsoog gemaakt ernstig. ‘Bij het werk mag je niet naar het weer kijken. Regen, storm of felle zon, de plicht zegt je...’

‘Schei uit, griezels!’ viel Ann hem in de rede. ‘Je praat nu net als die officiële meneer twee weken geleden in Slumbertown.’ ‘Die officiële meneer was de hoofddirecteur van de Texas-Arizona Spoorweg Maatschappij,’ wist Arendsoog zich te herinneren. ‘Maar hier heb je nu een mooi voorbeeld... Die hoofddirecteur stond in de stromende regen

toen hij de spoorlijn op Slumbertown in gebruik nam!

Ann haalde de schouders op. 'Hij had die preek evengoed in het gemeentehuis of in een saloon kunnen afsteken. Wie met zulk weer naar buiten gaat, terwijl hij ook binnen kan blijven, is òf niet goed bij zijn verstand òf een opschepper!'

Arendsoog glimlachte. Hij wees door het venster naar buiten, waar een bemodderde ruiter juist het erf van de S-ranch op kwam rijden. 'Wil jij misschien even informeren of die ruiter buiten móét zijn, of dat hij niet goed snik is?'

Ann liep naar het raam terug. Enige seconden keek ze naar de ruiter, die langzaam naderbij kwam. 'Ik ken die man niet,' zei ze dan tegen haar broer. 'Wie is hij?'

Arendsoog fronste de wenkbrauwen. Eerlijk gezegd had hij aangenomen, dat het een van de cowboys was, die terugkeerde van een inspectietocht naar de heuvels, waar de kudden graasden. Hij kwam overeind en ging naast zijn zuster staan. 'Ik ken hem ook niet,' zei hij na enige tijd. 'Wil jij hem even binnen laten en een van de jongens roepen om zijn paard te verzorgen? Intussen trek ik mijn laarzen aan.'

'Jawel boss!' antwoordde Ann, blij, dat ze iets kon doen. Toen ze vlak bij de kamerdeur was, ging deze open en kwam Witte Veder, Arendsoogs Indiaanse vriend, het vertrek binnen. De Indiaan hield galant de deur open voor de zuster van zijn vriend. Ann verdween, overdreven buigend, in de gang. 'Neem het haar maar niet kwalijk,' lachte Arendsoog. 'Ze heeft de kriebels, zoals ze het zelf noemt. Het weer werkt op haar zenuwen.'

Witte Veder knikte begrijpend. Hij kon zich best indenken, dat het voor een jong meisje niet leuk is om veertien dagen binnen te zitten. Hij liep naar het vuur en ging vlak naast de stoekplaat op een kleine stenen verhoging zitten. 'Mij zien ruiter komen hierheen,' verklaarde hij zijn komst. 'Mij weten hij komen om hulp.'

Arendsoogs ogen werden groot van verbazing. 'Hoe weet je, dat...?' Hij zweeg plotseling. Het had geen zin om Witte Veder te vragen hoe hij op de gedachte was gekomen, dat de onbekende ruiter hulp kwam vragen. De Indiaan zou dit voorgevoel toch niet kunnen verklaren! Dat wist Arendsoog uit ervaring.

Er klonk gestommel op de gang en even later werd de deur opengegooid.

'Hier is een zekere mister Upston voor je, Bob,' zei Ann. Het kostte haar veel moeite om te verbergen hoe nieuwsgierig ze was naar het

doel van het bezoek van mister Upston.

‘Komt u binnen en warm u bij het vuur,’ nodigde Arendsoog de onbekende uit. Toen de man naderbij gekomen was, viel het Arendsoog op hoe dodelijk vermoeid hij eruit zag. Zijn gezicht was ingevallen en bleek, en het leek wel of hij in dagen niet te eten had gehad. Het zwarte haar hing druipend op zijn voorhoofd en ook van zijn kleren was geen draad meer droog. Er werden handen geschud en Arendsoog stelde zichzelf, Witte Veder en zijn zuster voor.

‘Goddank dat ik u eindelijk gevonden heb, mister Stanhope,’ stamelde Upston. ‘Acht dagen geleden vertrok ik uit Californië. De derde dag kreeg ik een kletterbui... Die bui duurde vijf volle dagen... Je wordt op de duur bijna gek van het water, dat onophoudelijk op je lichaam plenst.’

Arendsoog knikte begrijpend. Hij kende het gevoel. Eén volle dag in deze slagregen was al voldoende om je doodongelukkig te maken. En als je dan 's avonds thuis kwam, had je soms uren het gevoel of er nog steeds water over je heen werd gestort. Deze man had vijf dagen in die slagregens gereden! Arendsoog had bewondering voor het uithoudingsvermogen van de onbekende.

‘Ik zal mijn moeder vragen of ze wat droge kleren neerlegt, dan kunt u u verkleden.’

‘Doet u geen moeite,’ wierp Upston tegen, maar in zijn stem klonk het verlangen naar een droog shirt sterk door. Arendsoog hoorde de woorden niet eens. Hij verliet de kamer en waarschuwde zijn moeder, die in de keuken was. Onmiddellijk toen Arendsoog zijn vraag had gesteld, holde ze naar boven. ‘De arme kerel,’ mompelde ze. ‘Stuur hem maar naar jouw kamer, Bob.’

‘O.K. moeder,’ riep Arendsoog terwijl hij glimlachend terugliep naar de huiskamer. Ze had toch een gouden hart, bedacht hij. Een moeder uit duizenden.

Mister Upston had intussen een plaatsje gezocht bij het vuur en warmde zijn koude handen. Onder zijn stoel vormde zich langzaam een grote plas.

‘Wilt u even met mij meelopen?’ vroeg Arendsoog. Hij ging de man voor door de hal en de trap op. In de kamer van onze vriend was zijn moeder druk in de weer. Op het bed lagen al een droog shirt en droge sokken.

‘Moeder, mag ik u onze gast even voorstellen?’ vroeg Arendsoog. Mrs. Stanhope schudde de hand van de bezoeker. ‘U bent door en door koud,’ zei ze medelijdend. ‘Daar zullen we gauw wat aan doen.’

Ik heb uw kleren bijna bij elkaar gezocht.' Ze holde alweer bedrijvig naar de grote kast. 'Geeft u uw laarzen maar aan mij mee, mister Upston,' zei ze. 'Ik zal ervoor zorgen, dat ze droog en schoon worden. Zo, en hier staat een kan met water...'

Er trok een schaduw over het gezicht van de man. Water! Hij kon het woord niet meer horen.

'Als u u gewassen hebt en verschoond, bent u een ander mens,' ging zij verder. 'En ik veronderstel, dat een flinke maaltijd er wel in gaat...'

'Doet u toch vooral geen moeite voor mij,' herhaalde de man zijn woorden van daarnet. 'U bent veel te goed...'

'Allé Bob, laat mister Upston alleen,' viel Mrs. Stanhope hem in de rede. 'Ik verwacht u gauw beneden,' ging ze verder tegen de gast. En zonder verdere commentaar af te wachten trok ze de deur achter haar zoon en zichzelf dicht. 'Die man ziet eruit of hij een week zonder eten en drinken in de regen gereden heeft,' mompelde ze, terwijl ze aan de arm van haar beroemde zoon de trap afliep.

'Misschien bent u er niet eens zo ver naast, moeder,' antwoordde Arendsoog in gedachten. 'Ik ben benieuwd wat hem uit Californië hierheen voert...'

Mrs. Stanhope snoof een paar maal nadrukkelijk. 'Ruik je weer avonturen?' vroeg ze half lachend, half ernstig. Arendsoog gaf geen antwoord. Hij was met zijn gedachten ver weg.

'Laat Ann een plaatsje dekken aan de tafel,' werd zijn moeder praktisch. En met de laarzen van de bezoeker, die een nat spoor nalieten op de trap en in de gang, in haar hand, verdween ze in haar domein, de keuken.

In de huiskamer vloog Ann hem bijna aan. 'Wat komt hij doen? Waarover gaat het? Wat hebben jullie bespro...'

'Hoho, nieuwsgierig Aagje!' remde Arendsoog haar. 'Ik weet niets, helemaal niets... Nou ja... niets...'

'Wat weet je dan?'

'Ik weet, dat jij van je moeder de tafel moet dekken voor één persoon,' lachte Arendsoog.

'Plof!' bromde Ann kwaad. 'Wacht maar, mijn beurt komt ook wel!'

Arendsoog trok plagend aan haar lange haren. 'Ik zit al te bibberen,' bekende hij. 'Als ik nu op mijn knieën val en je smeeek om je wraak niet al te zoet te maken...?'

'Je hebt het verbruid!' antwoordde Ann en terwijl ze alle moeite deed om haar gezicht in de plooi te houden, begon ze de tafel te dekken.

Een half uurtje later legde mister Upston met een voldaan gezicht zijn vork neer.

Arendsoog, Witte Veder en Ann hadden met grote ogen gezien, dat alles wat Mrs. Stanhope op tafel zette in de mond van hun gast verdween. En Mrs. Stanhope hield werkelijk niet van halve maatregelen!

‘Ik heb nog nooit zo lekker gegeten,’ zei Upston, terwijl hij opstond.

‘En ik heb nog nooit iemand zó lekker zién eten,’ antwoordde zijn gastvrouw tevreden. ‘Het is altijd fijn voor een huisvrouw als ze ziet, dat haar kookkunst eer wordt aangedaan!’

‘Mevrouw, ik meen het uit de grond van mijn hart, u kookt beter dan mijn eigen Else. En die heeft in de achttien jaren dat we getrouwd zijn toch al een heleboel lekkere dingen op tafel gebracht,’ maakte Upston een compliment.

‘Het is maar goed, dat uw vrouw dit niet hoort,’ liet Ann uit haar mond vallen. En ze keek verbaasd om zich heen, alsof ze werkelijk niet begreep waarom iedereen ineens moest lachen! Enfin, het ijs was gebroken en mister Upston schaarde zich in de kring bij het vuur.

Mrs. Stanhope verdween in de keuken om voor koffie te zorgen en Upston stopte zijn pijp. ‘Ik krijg weer vertrouwen,’ mompelde hij.

‘Waarin?’ flapte Ann eruit. Ze kon werkelijk niet helpen, dat ze brandde van nieuwsgierigheid.

‘In het leven, beste kind,’ antwoordde Upston vriendelijk. ‘In de afgelopen weken en maanden heb ik het vertrouwen in het leven een beetje verloren...’ Hij trok zwaar aan de pijp en blies grote rookwolken in de richting van het vuur.

Onwillekeurig ging Arendsoog rechtop zitten. Hij begreep, dat zijn gast nu spoedig de reden van zijn bezoek zou vertellen. ‘Daarom ook ben ik hier...’ ging Upston verder. ‘We waren allemaal een beetje... hoe zal ik het zeggen... we waren allemaal ten einde raad. Ja, dat is het! We wisten echt niet meer wat we moesten doen... Toen kwam mijn Else op de gedachte om uw hulp in te roepen, mister Stanhope.’

Terwijl hij sprak, kwam er een vreemde uitdrukking in de ogen van de man. Arendsoog moest denken aan een opgejaagd dier...

‘Wie bedoelt u met ‘we’, mister Upston?’ vroeg hij zacht.

Het leek wel of Upston schrok van de woorden van zijn gastheer. ‘Eh... sorry,’ stamelde hij. ‘Ik dwaalde af met mijn gedachten. We, dat zijn de bewoners van de Edmond-valley... Of beter gezegd: de bewoners van de vallei die nog in leven of nog niet gevlucht zijn. Dat zijn er niet zoveel meer... Daar heb je Rooley met vrouw en vier kleine

kinderen; Lamb, Closting en Geyst, alledrie getrouwd maar zonder kinderen; Nottingham, de oude vrijgezel; Hewston, een weduwnaar met twee grote dochters; Tafter met vrouw en zoon; en tenslotte mijn gezin, dat bestaat uit mijn vrouw Else, mijzelf en vijf kinderen, een tweeling van bijna zeventien – allebei jongens... u moest ze eens zien! – twee meisjes van vijftien en dertien jaar en tenslotte de Benjamin, die vorige week tien jaar is geworden...' De gedachte aan zijn gezin deed een glimlach verschijnen op het gezicht van Upston.

'Als ik het goed begrijp wordt de Edmond-valley dus bewoond door acht gezinnen?' vroeg Arendsoog.

'Op het ogenblik wel... Een half jaar geleden waren het er nog twaalf.'

'Zijn de vier gezinnen vertrokken?' Arendsoog begreep nog steeds niet waar Upston heen wilde.

Upston haalde de schouders op. 'Wisten we het maar... Van één weten we zeker, dat hij niet weggegaan is. Dat was de oude Drauwning... Nottingham vond hem op een kwade dag, toen hij op bezoek ging bij de oude baas. Hij lag voor de deur van zijn ranch... Hij was dood.'

Er viel een vreemde stilte na de laatste woorden van Upston. 'Hoe was hij gestorven?' vroeg Arendsoog na enige tijd.

'Hij was in zijn rug geschoten,' antwoordde Upston langzaam. 'De lafaards!' viel hij plotseling heftig uit. 'Ze durfden hem alleen maar in de rug te schieten.'

'Wie was de dader?'

'Wisten we het maar! De vallei ligt in het district Longtown. We hebben de sheriff gewaarschuwd, maar deze kon geen enkel spoor vinden. Ongeveer een maand later gingen Else en ik naar de Sheridans. De Sheridans waren onze burens, aan de andere kant van het riviertje, dat de vallei in twee stukken snijdt. We gingen bijna iedere zondag even buurten. Het was een gewoonte geworden... De vrouwen hadden altijd een heleboel te babbelen en Mike Sheridan en ik praatten over het vee, de droogte of de regen, de prijzen die de koeien in Longtown opbrachten enzovoort. Die bewuste zondag in maart gingen we dus weer naar de Sheridans. Wie schetst echter onze verbazing toen we het ranchgebouw verlaten vonden! Alles wees erop, dat onze burens snel vertrokken waren... De koets was weg, de paarden waren verdwenen, alle kasten waren overhoop gehaald, de deuren stonden wijd open... Het was een chaos...' 'Ze zijn niet meer teruggekeerd, veronderstel ik?' zei Arendsoog.

‘Inderdaad! We hebben nooit meer iets van ze gehoord...’ antwoordde Upston. ‘Ze waren niet de laatsten die verdwenen. Veertien dagen na de Sheridans bleken Mary en Tom Frowler met de noorderzon vertrokken te zijn. En toen tenslotte ook de Greens verdwenen – dat gebeurde ongeveer tien dagen geleden – hebben de overgebleven bewoners van de vallei een vergadering belegd. Op die vergadering stelde Else plotseling voor om de hulp in te roepen van Arendsoog en Witte Veder...’ Weer viel er een stilte. Het was niemand opgevallen, dat Mrs. Stanhope het vertrek binnen was gekomen en haar plaatsje, links van het vuur, weer had opgezocht.

‘Je moet die arme mensen helpen, als je kunt, Bob,’ klonk plotseling haar zachte stem.

Arendsoog keek zijn moeder heel even aan. Op dit moment bewonderde hij haar! Hij wist hoe vervelend ze het vond als hij weer enige tijd van huis moest.

‘Als ik kan, zal ik mister Upston graag helpen,’ zei hij dan.

Upston vloog overeind en greep Arendsoogs hand. ‘Duizendmaal dank...’ stamelde hij. ‘Mister Stanhope... ik zal nooit kunnen...’

‘Bob!’ viel Arendsoog hem in de rede. ‘Voor u is het Bob. En we praten niet over bedanken als er nog niets gepresteerd is.’ ‘O.K. Bob!’ antwoordde Upston, die plotseling weer kon lachen. ‘Mijn naam is Fred. Toch móét je weten hoe dolgelukkig ik ben, dat je meegaat naar Californië. Ik had nooit gedacht, dat ik je zo gemakkelijk...’

‘Je vertrouwde er wel op, dat ik je zou helpen, Fred,’ lachte Arendsoog. ‘Anders zou je nooit die lange tocht gemaakt hebben.’ ‘Eerlijk gezegd had ik in het begin niet veel hoop. Else had echter zoveel vertrouwen in jullie, dat ze me volkomen omver praatte. En mij niet alleen...’

Arendsoog kwam langzaam overeind. ‘Ik stel voor, dat we morgenochtend vertrekken,’ begon hij spijkers met koppen te slaan. ‘Een lange nachtrust zal jou geen kwaad doen, Fred, en bovendien heb ik nog wel het een en ander te regelen.’

‘All right,’ knikte Upston. ‘Laten we het op morgen houden. Als het tenminste niet lastig is om mij...’

Mrs. Stanhope liet hem niet uitspreken. ‘Iedereen is welkom, Fred,’ zei ze vriendelijk. ‘In dit huis is altijd plaats.’

‘Weet jij waar Jim is, boy?’ vroeg Arendsoog plotseling aan Witte Veder. ‘Jim is mijn voorman,’ legde hij Upston uit. ‘Ik moet hem instructies geven voor het geval deze regen nog lang aanhoudt.’

‘Jim zijn in cowboyhuis,’ meende de Indiaan.

‘Goed, ik ga naar Jim toe. Wat denk je ervan om een paar uur te gaan rusten, Fred? Je ziet eruit of je de afgelopen nachten geen oog hebt dicht gedaan.’

‘Dat klopt aardig,’ mompelde Upston. En lachend voegde hij eraan toe: ‘Ik kan je tevoren zeggen, dat ik binnen vijf minuten onder zeil ben als ik een bed zie.’

‘Ik meende het al aan je te zien,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik zie je wel bij het avondeten. We moeten nog een heleboel dingen bespreken...’

HOOFDSTUK 2

Een onaangename verrassing

Zeven dagen later...

‘Als het een klein beetje meezit, kunnen we voor het donker wordt in de Edmond-valley zijn,’ zei Fred Upston, terwijl hij een nieuwe pijp stopte.

Het was rond het middaguur en de zon, die hun de laatste dagen gezelschap had gehouden, roosterde de grond. In de schaduw van een paar bomen hadden Arendsoog, Witte Veder en Upston een korte rust gehouden.

‘Dat zou betekenen, dat we over de terugreis precies één dag korter hebben gedaan dan ik over de heenreis deed,’ ging Upston verder.

Arendsoog gaf geen antwoord. Met zijn gedachten was hij al een paar dagen in de Edmond-valley. De dood van de oude Drauwing en de verdwijning van drie andere farmers met hun gezin hielden zijn gedachten gevangen. Iedere keer was hij er met Upston over begonnen, maar de farmer had op al zijn vragen geen antwoord geweten. De moordenaar van Drauwing – of waren het er meer? – was nooit gevonden... en van de drie verdwenen gezinnen had men nooit meer iets vernomen... Hoewel in alle drie de gevallen het huis in een onbeschrijflijke chaos achtergelaten was, had niets erop gewezen, dat de mensen ontvoerd waren of hun huis niet vrijwillig hadden verlaten... Dat was eigenlijk de enige overeenkomst in alle gevallen: de vreselijke rommel, die de bewoners achterlieten. Een rommel, die wees op een overhaast vertrek!

‘Wij verder gaan?’ vroeg Witte Veder, die drommels goed begreep waar Arendsoog aan dacht.

Met een schok was de cowboy in de werkelijkheid terug. ‘Ja, laten we opstappen,’ zei hij, terwijl hij overeind sprong. Hij floot zacht tussen de tanden en Lightfeet, die enige tientallen meters verderop stond te grazen, kwam onmiddellijk naderbij. ‘Dat ga ik mijn paard ook leren,’ zei Fred. ‘Het lijkt me verdraaid handig als je je rijdier niet iedere keer hoeft te gaan halen!’

Ze stegen op en terwijl de zon langzaam aan haar tocht naar de westelijke kim begon, aanvaardden onze vrienden het laatste gedeelte van de reis naar de Edmond-valley.

Upston had zich vergist, want hoewel alles meegezeten had, daalden ze pas om een uur of negen af in de vallei. Het was stikdonker. De maan, die laag boven de horizon hing, verlichtte het landschap nauwelijks.

Fred hield zijn paard in. 'Dit is dan 'onze' vallei,' zei hij zacht, terwijl zijn rechterarm van oost naar west wees. 'De Edmondvalley is niet erg groot. Wij zijn echter maar kleine farmers, zonder personeel en met weinig vee. Daarom houden we het met twaalf... eh... met acht farmers best uit op dit kleine stukje grond.'

'Zo klein is het anders niet,' wierp Arendsoog tegen.

'Ach, wat is groot en wat is klein,' meende Fred filosofisch. 'Ik heb de laatste dagen zulke afstanden afgelegd, dat ik alle gevoel voor verhoudingen kwijt ben.' Hij strekte zijn arm en wees naar een klein ranch aan de voet van de heuvel. 'Daar woont Nottingham, de oude vrijgezel. Dat zwakke licht daar, bij die bomen, is het huis van Tafter en als je langs de ranch van Tafter kijkt kun je in de verte nog net de lichten van Lambs ranch zien...'

'En waar ligt jouw ranch?' vroeg Arendsoog.

'Als je over de ranch van Nottingham kijkt, zie je vlakbij de rivier een ranch liggen...'

'Ja,' zei Arendsoog, wiens scherpe ogen de gebouwen allang gezien hadden.

'Daar woonden de Sheridans. Aan de andere kant van de rivier ligt mijn ranch.

'Er brandt geen licht!' viel Arendsoog hem bijna in de rede.

'Dat klopt,' stelde Fred hem gerust. 'Else heeft met de kinderen haar intrek genomen bij de Rooleys, aan de andere kant van de vallei.'

Arendsoog haalde opgelucht adem. Hij had zijn hart werkelijk even vastgehouden!

'Zullen we verder afdalen?' stelde Upston voor. 'Het lijkt mij het beste als we naar mijn ranch rijden. Het is nu wel een beetje te laat om nog bij de Rooleys aan te kloppen voor onderdak. En waarom zouden we het ook doen, als we dichterbij ons eigen huis zijn?'

'Een uitstekend idee,' antwoordde Arendsoog. 'We hebben voldoende proviand in de zadeltassen. Een kop koffie erbij en de warmte van een vuur zullen ons goed doen.' Hij had gelijk. Na zonsondergang

was het snel killer geworden.

In een flinke galop daalden ze de heuvel af. Ze lieten de ranch van Nottingham links liggen en passeerden het verlaten huis van de Sheridans. Fred ging voor. Hij kende de weg en wist precies waar de rivier doorwaadbaar was.

Nauwelijks twintig minuten later stegen zij op het erf van Upstons ranch af.

‘Wees welkom, vrienden,’ zei Fred plechtig, terwijl hij naar de voordeur liep. ‘Beschouw mijn huis als je eigen huis!’ Hij deed de deur open en wilde Arendsoog en Witte Veder voorgaan. ‘Blijf staan!’ siste Arendsoog plotseling.

Fred verroerde zich niet. Hij begreep er niets van, maar Arendsoogs stem had zo gebiedend geklonken, dat hij als uit steen gehouwen bleef staan...

Met twee reusachtige passen was Arendsoog bij Upston en duwde hem naast de voordeur tegen de muur van het huis.

‘Wat is er...’ stamelde Fred geschrokken.

‘Sstt!’

Witte Veder had zich intussen aan de andere kant van de voordeur tegen de houten wand van het ranchgebouw gedrukt. Er verstreken tien, twintig seconden... Geen enkel geluid verstoorde de nachtelijke stilte...

‘Blijf hier staan!’ commandeerde Arendsoog dan fluisterend. Een fractie van een seconde later was hij door de voordeur in het ranchgebouw verdwenen.

Witte Veder, die wist wat er van hem werd verwacht, liet zich op de grond zakken en speurde de omgeving af naar mogelijk onraad. Hij wenkte Fred om hetzelfde te doen.

Uit de woonkamer van het ranchgebouw klonk een zacht gestommel, alsof Arendsoog over iets gestruikeld was. Plotseling viel er een zacht licht door de vensters naar buiten en op hetzelfde moment klonk Arendsoogs stem: ‘Kom er maar in! De kust is veilig...’

Witte Veder en Fred kwamen overeind en liepen het ranchgebouw in. Bij de ingang bleef Fred geschrokken staan... Hij sloeg een hand voor de mond en slaakte een onderdrukte kreet... De woonkamer was een compleet slagveld... De grond was bezaaid met scherven van serviesgoed, vazen, spiegels, lampen en schalen... Het blad van de grote, vierkante tafel scheen met een bijl bewerkt te zijn. De stoelen, die eens rond de tafel hadden gestaan, lagen met gebroken poten en rugleuningen kriskras over elkaar...

‘Lieve help!’ kreunde Fred, terwijl hij de ravage opnam. Als een gebroken man stapte hij over de scherven heen en liep naar de deur van de slaapkamer. Hier was de chaos zo mogelijk nog groter! De grote staande kast was aan splinters gehakt... Het beddegoed was in stukken gescheurd en de matrassen waren volkomen vernield. Fred draaide zich met een ruk om en liep met gebogen hoofd terug naar het midden van het woonvertrek. Hij liet zich neervallen in een van de twee gemakkelijke stoelen, die de strijd hadden overleefd. ‘Lieve help...’ zuchtte hij nogmaals. ‘Ze hebben alles vernield wat ik bezat...’

Arendsoog ging naast de man staan en klopte hem op de schouder. ‘Hier kom je wel overheen, Fred, of mijn naam is geen Arendsoog meer!’ sprak hij hem moed in. ‘Zullen we even gaan kijken of je vee er heelhuids afgekomen is?’

Fred schudde langzaam het hoofd. ‘De koeien zijn bij Hewston,’ zei hij zacht. ‘Hij is mijn naaste buurman aan deze kant van de rivier.’

Arendsoog keek van Fred, die gebroken op de stoel zat, naar Witte Veder. Heel even knikte hij met zijn hoofd. Dan liep hij naar de keuken en ontstak de olielamp. Witte Veder volgde hem. Het verwonderde onze vrienden nauwelijks, dat ook de keuken in een ravage veranderd was. In een kast vond Arendsoog twee bezems. ‘We vegen al die rommel de slaapkamer in, boy,’ stelde hij voor. ‘Het wordt dan wel een leeg vertrek, maar dat is altijd nog beter dan deze rommel.’

Witte Veder begreep onmiddellijk, dat het zijn vriend er slechts om te doen was Fred weer wat moed te geven. Het was ook wel waar, dat de aanblik van al die scherven en splinters je de moed ontnam om aan de toekomst te denken.

Fred verroerde zich nauwelijks, terwijl Arendsoog en Witte Veder de scherven op een hoop in de slaapkamer veegden. Een kwartiertje later was de huiskamer bijna leeg. Slechts de tafel, de lamp, twee schilderijen en een paar stoelen stonden of hingen nog op hun plaats. Witte Veder liep naar buiten om water te halen voor de koffie en Arendsoog ontstak het houtvuur in de open haard.

Enterwijl de vlammen langzaam langs de houtblokken omhoog kropen, scheen het leven terug te keren in Fred.

‘Ik geloof, dat ik nog van geluk mag spreken,’ waren zijn eerste woorden.

Arendsoog knikte. ‘Dat denk ik ook, Fred. Je mag blij zijn, dat je je vrouw en kinderen niet alleen achtergelaten hebt...’ Hij stak de handen uit naar de vlammen, die al een heerlijke warmte verspreidden. ‘Ik weet zeker, dat je over deze materiële schade wel heenkomt.’

‘Vergeef me maar, dat ik daarnet de moed liet zakken,’ zei Fred zacht. ‘Natuurlijk komen we hier wel bovenop!’

Arendsoog glunderde. Het deed hem goed, dat Fred zijn zelfvertrouwen weer hervonden had.

Witte Veder schonk koffie in en terwijl Fred de dampende kop aanpakte, zei hij: ‘Ik veronderstel, dat ik deze keer aan de beurt was om uit mijn huis gejaagd te worden...’

‘Ik denk, dat je de spijker op zijn kop slaat,’ antwoordde Arendsoog. ‘Maar dat zou betekenen, dat de Sheridans, Mary en Tom Frowler en de Greens óók uit hun huis zijn gejaagd...’ Hij zweeg even en keek Fred aan. ‘We hebben het er over gehad, dat ze overhaast vertrokken zijn, en we hebben ons afgevraagd wat de reden voor hun vertrek zou zijn. Het is inderdaad waarschijnlijk, dat ze gedwongen werden om te vertrekken. Of... met andere woorden: dat ze weggejaagd zijn!’

‘Maar door wie!?’

Arendsoog haalde de schouders op. Hij had er werkelijk geen idee van. ‘Luister eens,’ zei hij plotseling. ‘Kun jij voor mij een plattegrond tekenen van de vallei? Een plattegrond, waarop de loop van de rivier staat en ook alle ranches.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Fred, enigszins verwonderd. Hij pakte een stukje verkoold hout uit het vuur en trok hiermee twee evenwijdige lijnen op de vloer. ‘Dit is de vallei,’ legde hij uit. ‘Zoals ik je al verteld heb, snijdt de rivier de vallei in twee, bijna gelijke, delen.’ Twee dicht bij elkaar geplaatste strepen gaven de rivier aan.

‘Wacht even,’ viel Arendsoog hem in de rede. ‘Als ik het goed begrijp is de Edmond-valley dus een vrij smal, langgerekt dal, dat in het noorden en in het zuiden door heuvels wordt afgesloten?’ ‘Inderdaad! In het oosten zijn de bergen, waar het riviertje ontspringt en dat wil dus zeggen, dat het water van het oosten naar het westen stroomt.’

Arendsoog knikte instemmend.

‘Als ik in het westen begin, ligt hiér de ranch van Closting.’ Een kruisje op de grond gaf de plaats van de ranch aan. ‘Closting woont dus aan de noordkant van de rivier. Zijn buurman op de andere oever is Rooley. We gaan verder naar het oosten. Op de noordelijke oever: Lamb. Aan de overkant van de rivier, een paar honderd meter verderop: Tafter...’ Toen Fred het laatste kruisje had gezet, werd er gedurende enige tijd geen woord gesproken. Arendsoog staaarde naar de plattegrond en volgde met zijn rechterwijsvinger de loop van de rivier. Toen hij uit de gebogen houding overeind kwam, lag er een triomfantelijke glimlach op zijn gezicht.

‘Deze schets maakt een heleboel duidelijk, Fred,’ zei hij.

Fred keek hem verbaasd aan. ‘Ik begrijp je niet. Ben je iets wijzer geworden...?’

‘Arendsoog zien systeem,’ zei Witte Veder, die de gedachtengang van zijn vriend had gevolgd.

‘Witte Veder heeft gelijk,’ antwoordde Arendsoog, blij, dat de Indiaan het ook had gezien. ‘Kijk eens, Fred. De rivier loopt in de lengterichting van de vallei, van oost naar west. Stel je nu eens voor, dat we ons in een bootje met de stroom laten meedrijven. We gaan dus aan de oostkant van de vallei aan boord.’ Met zijn vinger wees hij de plaats aan, waar het denkbeeldige schip lag. ‘Daar gaan we dus... in westelijke richting... Al gauw zie je aan je linkerkant de ranch van Drauwning. Wat gebeurde er met Drauwning?’

‘Hij werd om het leven gebracht!’

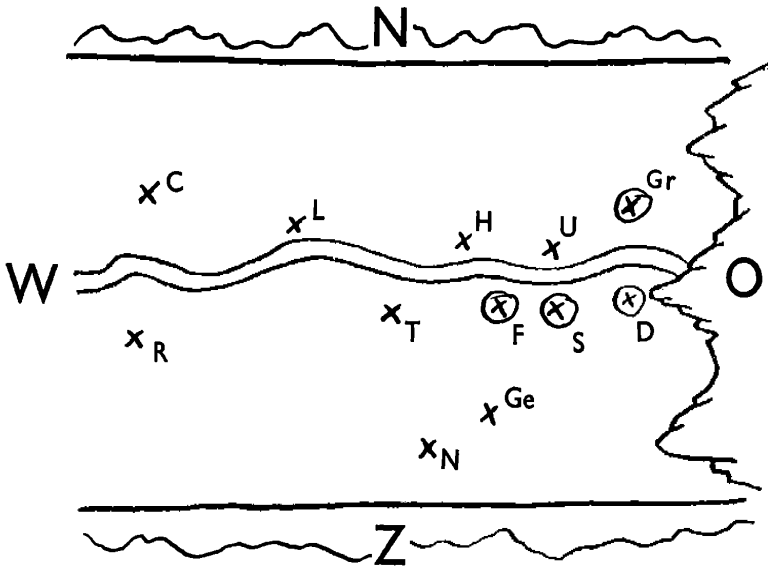
‘Anders gezegd: hij was het eerste slachtoffer van de geheimzinnige gebeurtenissen. We blijven verder varen. De tweede ranch, die we aan onze linkerkant zien is die van de Sheridans... De Sheridans waren de tweede slachtoffers! Weer verderop aan onze linkerkant: de ranch van de Frowlers... De derde slachtoffers van de geheimzinnigheden. Nu krijgen we een moeilijkheid. Als we verder varen krijgen we aan onze linkerkant een hele tijd niets. Tenminste... er liggen geen ranches dicht bij het water. Geyst en Nottingham, die allebei hun ranch aan onze linkerkant hebben, wonen niet aan het water. De ranches liggen aan de voet van de zuidelijke heuvel. Hier eindigt dus het ‘schoonvegen’ van de zuidelijke oever! Met andere woorden: de volgorde wordt onderbroken. We gaan nu weer terug naar de plaats waar onze denkbeeldige bootreis is begonnen en gaan opnieuw aan boord. Het volgende gezin, dat verdween was het gezin van Green. En... Green woonde op de noordelijke oever! Zijn ranch lag tegenover Drauwning's ranch, aan de andere kant van de rivier. We varen verder. Aan onze rechterkant zien we na enige tijd...’

‘Mijn ranch!’ riep Fred uit.

‘Juist! Als we aannemen, dat dit de ‘volgorde’ was, was jij dus inderdaad aan de beurt!’

‘Verdraaid!’ mompelde Fred. ‘Eerst waren de drie ranches op de zuidelijke oever aan de beurt. Daarna ging men verder op de noordelijke oever... Nu moet ik dus verdwijnen en daarna Hewston...’

‘Het is heel waarschijnlijk, dat degenen die Sheridan, Fowler en Green van hun ranch hebben gejaagd, gisteren hier zijn gekomen om jou weg te jagen.’

‘Gisteren? Hoe weet je dat?’

‘Dat is niet zo moeilijk,’ antwoordde Arendsoog. ‘Aan het dunne laagje stof op de scherven kun je zien, dat ze er nog niet erg lang liggen. Hoogstens vierentwintig uur, schat ik...’ Witte Veder knikte instemmend.

‘Gisteravond kwamen die onbekenden dus om jou en je gezin van je ranch te jagen. Toen ze je niet thuis troffen, hebben ze hun woede op je meubilair gekoeld.’

‘Denk je, dat ze terug zullen komen?’ vroeg Fred bezorgd.

‘Het zou eenvoudig zijn om ‘nee’ te zeggen, maar ik wil je geen valse hoop geven. Ik ben inderdaad bang, dat het niet de laatste keer is geweest, dat de schurken je met een bezoek vereerden,’ zei Arendsoog.

Fred zakte moedeloos terug in de stoel. ‘Ik zou er iets voor over hebben om te weten wat hier allemaal achter zit,’ zuchtte hij. ‘Welke onbekenden, welke schurken zijn langzaam de Edmond-valley aan het ontruimen?’

De vraag bleef in de kamer hangen. Niemand wist er een antwoord op.

‘Ik stel voor, dat we voor slaappleaatsen gaan zorgen,’ zei Arendsoog

na enige tijd. ‘Morgenochtend ga jij maar naar je vrouw en kinderen. Terwijl jij weg bent, hebben Witte Veder en ik mooi de gelegenheid om in jouw huis en in de naaste omgeving te zoeken naar mogelijke sporen of aanwijzingen.’ ‘All right,’ knikte Fred. ‘Laten we in deze kamer slaappleatsen maken. Misschien, dat er van het beddegoed van de kinderen nog iets heel gebleven is.’

Drie kwartier later draaide Arendsoog de lamp laag. De paarden waren verzorgd en het vuur gedoofd... Hij geeuwde nadrukkelijk en keek naar Fred, die als een blok in slaap was gevallen. De vlam van de olielamp flakkerde nog heel even op. Toen was het donker...